

Lumina Satelor

PREȚUL ABOAMENTULUI:
 Pe un an — Lei 180—
 Pe o jumătate de an — " 80—
 Pe 3 luni — " 50—
 Pentru străinătate — " 300—
 Pentru America pe an — Dolari 2—

Foaie pentru popor

Redactată de prooții: L. TRIFA și
 GH. MAIOR.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Avram Iancu Nr. 5

Un număr Lei 3:50

ANUNȚURI

primește admin. din str. Avram Iancu 5.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir mărunt 6 Lei pentru odată, dacă se publică
 de mai multoieri se dă rabatul cuvenit.

IMPĂCAREA.

De când eram preot la țară, îmi aduc aminte de o întâmplare ce a rămas adânc săpată în sufletul meu. Între un tată și fiul său, se iscăse o mare vrăjmășie. Dar pe mama o dorea această vrăjmășie. Multe încercări de pace a făcut mama, dar toate erau zadarnice. M'a chemat și pe mine să-i împac, dar nici eu n'am putut.

S'a întâmplat însă că mama s'a îmbolnăvit greu. De pe patul morții a cerut — cu ultima dorință — să-și vadă fiul. Eram și eu acolo; o împărțisem. Când fiul a intrat în casă, tatăl stătea lângă patul bolnavei cu capul aplecat. Din sufletul său nu se topise încă supărarea. Mama și-a sărutat fiul cu foc și apoi i-a zis: „fiule dragă, acum vorbește cu tatăl tău”. „Aș vorbi, mamă dragă, dar tatăl e supărat”.

Atunci mama — parcă o văd — făcu o ultimă efortare; se ridică puțin și luând cu o mână, mâna fiului, iar cu cealaltă, mâna tatălui, le împreună la oală zicând cu glas stins de parcă venia dintr'un acănc de mormânt: dragul meu soț și scumpul meu copil, cu limba de moarte vă rog împăcați-vă...

Înimile celor doi învrășbiți căzură rănite; tatăl își îmbrățișă fiul dându-i sărutul iertării.

În aceste clipe, mama adormi în Domnul. Tatăl și fiul se împăcaseră peste moartea ei și prin moartea ei.

Un adânc înțeles văd eu azi în această mișcătoare întâmplare. Așa se face și împăcarea noastră cu Tatăl cereesc. Pacatul face vrăjmășie între noi și Tatăl cel cereesc, iar împăcarea o poate face numai Isus Hristos și jertfa Lui cea sfântă. „Dumnezeu voește să împace totul în Isus Hristos, făcând pace cu noi prin sângele Crucii Sale” (Colos. 1, 20).

Ai păcătuit, dragă sufletule? ești în vrăsmășie cu Tatăl cereesc?... ești un fiu pierdut apucat în căile pierzării?... lasă-l și roagă-l pe scumpul nostru Mântuitor să te împace cu Tatăl cereesc.

Dorința Celui restignit pe cruce este să te împace cu Tatăl cereesc. El moare pentru Tine și împăcarea ta cu Tatăl cereesc. El îți cere mâna ca să te împace — prin moartea Lui — cu Tatăl cereesc.

Suflet pierdut! Eu te rog ferbinte — ca și când Dumnezeu te ar îndemna prin mine — împacă-te cu Dumnezeu în numele lui Isus Hristos și sângele Crucii Sale (2 Cor. 5, 18).

(Luată din cartea cu *Fiul cel pierdut* care a ieșit acum de sub tipar).

Șase milioane de oameni au murit de foame.

Cea mai îngrozitoare moarte e moartea de foame. Vine cu chinuri și dureri mari, cari tot cresc până nu-ți mai poți da seamă de tine însuși. Această cumplită moarte bântue în China.

În anul 1927, 1928 și 1929 roada câmpului n'a dat nici sămânța asvârlită sub brazdă. Au mai venit și vreme foarte grea iar acum mai în urmă s'a năpusit și un ger ca la capătul dela miazănoapte al pământului, unde nici odată nu se topește ghița. De mult s'a tot auzit în lumea largă, că acolo e rău. De aceea toate țările mai luminate ale lumii a trimis o comisie de oameni să vadă și să raporteze ce e pe acolo și cum li s'ar putea veni în ajutor.

Această comisie s'a întors și raportează, că numai pe valea râului Vei-ho au murit până acum două milioane de oameni și că până în Iunie mai mor cel

puțin încă 2 milioane. Oamenii nu mai au nimic. Toate animalele de casă le-au mâncat de mult și toate uneltele și căruțele le-au ars, ca să se încălzească. Tocmai din pricina asta că nu mai sunt căruțe, și din pricina gerului, care a oprit și mergerea trenurilor puține câte sunt pe acolo, nu pot fi ajutați cu mâncare din alte părți. Iar în toată China de doi ani în coace, scrie comisia aceea: au murit câte 6 milioane de oameni pe an, neavând ce mânca. Pește toate aceste năcazuri, — au mai adaus și oamenii unul crâncen: revoluția, care pustiește și ea, pe unde mai găsește ceva.

Noi să dăm mulțumită lui Dumnezeu și să ne rugăm să ne scape de turbata politică de partid, că altfel tot nu stăm rău. Năcazurile noastre sunt încă ușor de purtat.

Cheltuieli, cari puteau fi cruțate.

Legea administrativă, care încă n'a fost aplicată în întregime, — ba aproape de loc, — dela început și-a arătat o mulțime de părți slabe; a cerut și cere cârpire prin alte legi.

Legea ministerelor s'a aplicat, — dar nu cum spune și cere ea; oamenii nu vor să se miște dela locurile lor — și de dragul partizanilor, rămâne literă moartă.

Legea jandarmeriei și legea poliției nu arată de loc roade bune, și cere și ea anumite schimbări.

Legea concordatului preventiv, cea mult laudată, aduce ruina negoțului, și o țară, în care moare negoțul, aduce boala somnului pentru toți ceilalți. Toți înțeleg și văd azi, că nu e bună și înșiși oamenii guvernului se gândesc să o schimbe. Sub adăpostul acestei legi, care dă drept negustorului mic să ceară negustorului mare ca să primească atât cât vrea el să-i mai plătească din datorie, sau care dă drept băncilor să îmbie, celor ce au pus bani la ea, numai jumătate ori un sfert din cât au pus oamenii, — fără ca să ajungă la faliment, care aduce cu sine pierderea unor drepturi, — zic sub adăpostul acestei legi mulți mișei ajung milionari înșelând banii altora și în fața legii rămân oameni de omenie. De aceea toți cer schimbarea legii.

Iată numai câteva din legile votate de guvernul și parlamentul dlui Marșiu, — și acestea sunt cele mai însemnate, — din cari putem vedea temeinicia și bunătatea cu care s'au făcut.

În jurul crizei financiare.

Despre criza financiară, ce se resimte tot mai mult, se spun multe păreri.

Un pricepător spune: cauza crizei este a se căuta în primul rând în cametele cele mari. Noi nu putem produce atât cât înghit cametele. Munca noastră nu poate produce mai mult decât 5—12 la sută, dar cametele merg dela 25% în sus până la 50—60. Plugarii din toată țara au o datorie de 30 miliarde; ei nu pot produce nici cametele acestei datorii.

Țăranii din Germania au și ei o

Care e pricina, că nu sunt bune? Una și mare. Deputații luni de zile se tot batjocoresc unii pe alții și țara fi plătește pentru aceasta cu 1000 Lei pe zi și pedesupra cu o leafă lunară, când nu sunt ședințe, iar legile se aduc cu o săptămână două, uneori cu două trei zile înainte de a se închide parlamentul, așa că toți fiind cu gândul acasă nu mai cercetează cum trebuie proiectele și le fac legi cu ochii închiși și în forma cum le-a prezentat câte-un ministru pripit sau care a făcut legea cu gândul de a se răzbuma pe liberali, nu cu gândul la binele țării. De aceea au ieșit toate legile rele.

Legile sunt atât de rău întocmite, încât dl Garoflid, fost ministru, altcum prietin și sprijinitor al guvernului, spune, că „Toate legile, pe care guvernul le-a cerut cu atâta grabă parlamentului, au nevoie să fie revizuite [cercetate din nou]”. Și mai adaugă: „Am nădejdea, că în cetul cu înțelul toată opera legislativă a guvernului va fi corectată [îndreptată] așa cum trebuie”.

Foarte bine! Să se îndrepte! — Numai cât deputații mai cer încă odată plată de milioane Lei pentru lucrul care din a lor vină nu s'a făcut cum trebuie, afară de pagubele pe cari legile le-au adus cetățenilor. Și când țara trece prin așa lipsuri mari, aceste cheltuieli nu puteau fi cruțate?

Este și aceasta o roadă a neroadiei politici de partid și poporul e bine să o știe!

datorie de 400 miliarde Lei, dar după ea plătesc camete de numai 16 miliarde Lei, așa că o pot duce înainte.

La noi însă e prea mare diferența între venit și câștig. Venitul nostru e de 32 cri cât era în 1916, dar cheltuielile de 50—60 de ori. Cu o astfel de compunere nu se poate merge înainte.

În urma acestor stări, nu-i de mirare de ce falimentele se în lanț. E de mirare însă că și unele bănci au început a se clătina. În Timișoara, a bucat o mare bancă săsească; tulburând întreg Banatul care se grăbia să-și scoată banii din bănci. Pe urmă, lumea iar s'a liniștit.

Din istoria Bisericii creștine.

Despre întemeierea Bisericii creștine.

În numărul trecut am arătat, că Biserica creștină este așezământ dumnezeesc pentru mântuirea neamului omenesc. Întemeietorul este Domnul nostru Iisus Hristos, lumina și Mântuitorul lumii.

Să pășim cu un pas mai departe și să arătam cum și când a întemeiat El acest așezământ atât de folositor sufletului nostru. Întâi a pregătit pe oameni pentru așezământul cel nou.

Când a început propovăduirea, Domnul a zis: „Pocăiți-vă, [adecă înfocareți-vă cu părere de rău dela viața rea pe care o duceți, dela păcat], că s'a apropiat împărăția cerurilor” [Matei 4, 17]. Ani de zile a învățat pe oameni legea și și-a arătat puterea dumnezească, și le-a spus, că în acea împărăție nu pot intra decât născându-se încă odată din apă și din Duh — adecă prin sfântul botez — [Ioan 3, 5] și primind împărăția cu inimă curată și smeriți și fără viclenie ca pruncul cel mic [Matei 18, 4]. — Lumina a început să spună, că proroc mare a ridicat nouă Domnul [Luca 7, 16]. Ce vorbiau oamenii știa și Domnul. Intr-o zi însă întreabă pe învățacei: „Cine înțeleg oamenii că sunt Eu, Fiul Omului” și apostolii se întrec a-i spune, că unii îl cred proroc, alții Ilie, alții Ioan Botezătorul [cărui Irod îi tăiasse deja capul]. Atunci îi întreabă: „Dar voi cine înțelegi că sunt?” Și atunci Petru răspunde repede: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu”, la care adaugă Domnul: „Fericit ești tu Simone al lui Iona, că nu trup și sânge [adecă om] ți-a desvăluit ție aceasta, ci Tatăl Meu, cel din ceruri”, și această mărturisire e atât de adevărată, pe cât e de adevărat, că tu ești Petru, și pe această mărturisire, că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu celui viu, „pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea” [Matei 16, 13—19], și o voi zidi în trei zile, pentru că: „Dărâmați biserica aceasta și Eu în trei zile o voi ridica” [Ioan 2, 19, Matei 26, 61]. Sub biserica aceasta se înțelege nu biserica din Ierusalim, ci Biserica Vechiului Testament. Iar cele trei zile, cari aveau să ridice altă Biserică în locul ei, sunt zilele dela moartea pe cruce până la slăvita Sa înviere, — „semnul lui Iona” Prorocul [Matei 16, 4], care stătuse 3 zile în pântecele peștelui fără a i se întâmpla nimic.

Așa a pregătit pe oameni pentru așezământul cel nou, care este Biserica creștină și în care să fim „toți o turmă și un pă-

stor” [Ioan 10, 16] și în afară de care nu este mântuire.

Dar văzând judecata și chinurile, la cari e supus Domnul de către cei zidiți de El, — și apostolii, și cei 70 de învățacei, câți au umblat cu El prin locurile cele sfinte, și cei vindecați, au fost cuprinși de spaimă; unii s'au înțuciat în casă de frica Jidovilor, iar alții s'au risipit. Nici unul nu înțeleșese pe Domnul!

Dar Domnul era Mesia cel prorocit, „carele s'a pogorât din cer pentru a noastră mântuire”! Frica turmei celei mici trebuia schimbată în bucurie și curaj. Altcum învățătura Lui ar fi ajuns uitată de oameni și Biserica n'ar fi luat ființă. La trei zile Domnul s'a ridicat din mormânt! Piatra a sărit dela loc cu toate pecețile jidovilor, paza lor a fugit îngrozită, — viața a ieșit biruitoare, soarele dreptății s'a ridicat mândru, falnic pe cerul celor înfricați, și mărturisirea lui Petru, că El e Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, s'a adevărit. Legea Vechiului Testament, despre care sf. Apostol Pavel spune, că era numai umbra legii celei adevărate, nu mai avea putere decât întregită [plinită] și curățită prin cea a legii nouă a Noului Testament. Așezământul legii vechi s'a dărâmat de Jidovi în cele trei zile mari ale șederii lui în mormânt și Așezământ nou s'a ridicat prin moartea și învierea Domnului.

Iată dar, când și cum s'a întemeiat Biserica creștină, și iată cine este întemeietorul ei. Biserica creștină s'a întemeiat în noaptea Învierii Domnului prin însaș această minune a minunilor. Unul este celce a întemeiat-o cu prețul sângelui Lui nevinovat: Domnul Iisus Hristos. Tot El este și temelie, pe care s'a zidit ea, pentru că „nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea odată pusă, care este Iisus Hristos” [I Corinteni 3, 11]. „Hristos este capul Bisericii” [Efeseni 5, 23]. El, păstorul și noi turma. De aceea Biserica nu poate fi decât una și sfântă, ca și întemeietorul ei, una și sfântă pentru toată lumea și pentru toată vremea, cum ne arată toate cărțile cele sfinte ale Noului Testament. Pe aceasta, ne învăță sf. Apostol Pavel să n'o stricăm, zicând, că: „Celce va strica Biserica lui Dumnezeu, strica-l va și Dumnezeu pe acela” [I Corinteni 3, 17].

Acum puteți înțelege de ce Biserica cea adevărată cinștește atât de mult învierea Domnului; Ea este începutul Bisericii și al mântuirii și al învierii noastre

Căci dacă nu puteți crede, că Hristos a înviat, „zadarnică este propovăduirea noastră [a Bise-

ricii] și zadarnică credința voastră” și deci „și acum sunteți întru păcatele voastre, și perduți sunt și ceice au adormit întru Hristos”; — „Hristos însă a înviat din morți, fiind pârğa învierii celor adormiți” [Cor. 15, 14, 17, 20], cum spune sf. ap. Pavel.

[Cetiți tot capitolul 15 al cărții I către Corinteni]

Un câine-detectiv descopere un ucigaș.

Primum următoarea știre înfiorătoare: Onorate dle Redactor și părinte I. Trifa! Subsemnatul, vin a Vă aduce la cunoștință o noutate îngrozitoare. În 6 Ianuarie 1930, s'a întâmplat un omor de om, între com. Nou — și Krisbav, jud. Brașov. Locuitorul Iștoc Marton, au dus 3 porci tăiați carne în Brașov, la măcelari cu căruța. Spre seară când s'a întors acasă cu banii, un cumnat al lui, i-au eșit în drum și l-au lovit în cap, omorându-l pe loc, trăgându-l din căruța în șanțul drumului și l'a acoperit cu zăpadă. În timp caili cu căruța s'au dus acasă, la poartă ne fiind nimeni să le deschiză, au lovit cu capul oiști poarta și au deschis și au intrat în curte. Familia când au văzut căruța fără stăpân, s'au înfiorat și s'au întors înapoi cu căruța, cu popor mult pe drum de unde veniseră și deduseră de cel omorât.

În dimineața următoare au sosit la fața locului un detectiv cu un cățel din Germania, și câinele a luat urma ucigașului cu detectivul și jandarmii, — până la poarta ucigașului Giro Georgi, unde i s'a deschis poarta prin detectiv și s'a dus câinele la ușa casei și i s'a deschis și aceea, repezându-se câinele direct la ucigaș și lătrând încontinuu, până la sosirea detectivului și jandarmlor și l-au arestat. Ucigașul mortului, au luat bani 26 de mii de Lei, și mortul a fost 46 de ani, și au rămas după el 4 copii mici. N. Baicu, Rotbav.

Iată ce lucru grozav poate

Pe această piatră a creștinii s'a ridicat deci Biserica creștină dreptmăritoare, cheazășia mântuirii și învierii noastre și începutul împărăției lui Dumnezeu — în ziua a 15 din luna a patra [Nisan], după calendarul jidovesc, în anul al 33-lea dela Nașterea Domnului.

Gh. Maior.

face diavolul cu ajutorul lăcomiei de bani și iată cum are Dumnezeu grijă să se descopere ucigașii. Întâmplarea din jud. Brașov, să fie de învățătură și altor oameni fără Dumnezeu, cari cred că pot omori fără să fie descoperiți.

Cele 7 directorate

și județele ce le vor aparține.

După noua lege administrativă, țara a fost împărțită în 7 directorate. Dăm mai jos județele ce le vor aparține:

1. Directoratul ministerial I București: Argeș, Brăila, Buzău, Caliacra, Constanța, Covurlui, Dâmbovița, Durostor, Ialomița, Ilfov, Muscel, Prahova, Putna, R. Sărat, Teleorman, Tulcea, Vlașca.

2. Directoratul ministerial II Cernăuți: Baia, Câmpulung, Cernăuți, Dorohoi, Storojineț, Rădăuți, Suceava.

3. Directoratul ministerial III Chișinău: Bălți, Cahul, Cetatea Albă, Hotin, Ismail, Lăpușna, Orhei, Soroca, Tighina.

4. Directoratul ministerial IV Cuij: Alba, Brașov, Ciuc, Cluj, Făgăraș, Hunedoara, Maramurăș, Năsăud, Odorhei, Satu-Mare, Sibiu, Someș, Târnava-Mare, Târnava-Mică, Treiscaune, Turda, Murăș.

5. Directoratul ministerial V Craiova: Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Romanți, Vâlcea.

6. Directoratul ministerial VI Iași: Bacău, Botoșani, Fălciu, Iași, Neamț, Roman, Tecuci, Tutova, Vaslui.

7. Directoratul ministerial VII Timișoara: Arad, Bihor, Caraș, Severin, Timiș-Torontal.

În Oastea Domnului au mai intrat:

In com. Ilidia.

Cucernece părinte Trifa! Subsemnatul are onoarea a vă aduce la cunoștință că cu ziua de 15 Decembrie s. c. a luat ființă și în comuna noastră Ilidia, „Oastea Domnului” numărând 81 suflete și anume: Ioan Rădules, Serafim Teicu, Iosif Sărbu, Păun Madincea, Pavel Gosta, Ion Rugaci, Adam Murgu, Iosif Birovița, Adam Rusmir, Ionia Gosta, Floarea Rușai, Ana Lazăr, Ionia Cehid, Paraschiva Bălan, Paraschiva Birovița, Ionia Peica, Elena Chelciu, Floarea Duma, Elisaveta Vidu, Maria Vidu, Eoa Gosta, Elena Sărbu, Floarea Tămaș, Eoa Corcan, Floarea Murgu, Ana Stănilă, Ana Corcan, Ana Stănilă, Ana Rugaci, Maria Buia și Ruja Tăore. Ștefan Ania, preot.

George Th. Iacob cu soția Maria și ficia Ileana, Catinca Alecu Climescu și

copiii: Aurica, Gligori și Ion, Dumitru Cocălea, Alecu Trifu și Vasile Bobu toți din com. Petrești. Costache Gh. Tudurii, com. Lecea sat Bibirești. Pamflia Gh. Pascu tânăra fată mare neclătorită și mama mea Maria com. Pârincea sat Mileștii de Jos, Elena V. I. Mocanu și fiul Vasile com. Buhociu. Const. Șt. Tamba și soția Anica cu copiii: Gheorghe și Lucreția, com. Letea Veche sat Ruși. Vasile Gh. Apostol și soția Ileana cu copiii: Vasile, Emil și Virginia și Vasile Preda cu soția Catinca și copilul Constantin, com. Letea-Veche sat Fund toți din jud. Bacău.

Ioschim Costug și Ioraita Piticar, com. Capucodului, Gheorghe Istrachi, Yama, Bucovina, Varvara Florea, F. Poștal, Negreleasa.

Din învățăturile și scrierile Sfinților Părinți

ce spune sf. Ioan Gură de aur despre zavistie și invidie.

Nimic nu împarte și nu învrăjbește atât de mult, ca invidia și zavistia, această boală grozavă, care e lipsită de orice iertare, și mai pustiitoare decât toate relele, fiind ea însăși rădăcina tuturor relelor. Iubitorul de argint atunci este mulțumit, când dânsul nu ia, iară nu când el ia. Nenorocirea altora el o crede ca o binefacere a sa. Oare ce ar putea ti mai nebunesc decât aceasta? Dracul de sigur că zavistuește și el, însă numai pe oameni și nici de cum pe ceilalți draci, iară tu, om fiind, zavistuești pe oameni, și te răscoli asupra celui de același neam cu tine, ceia ce nici diavolul nu face. Și oare de ce iertare te ve învrednici, când văzând pe fratele tău progresând, tu, în loc să te bucuri, și să te veselești, tremuri de invidie și te îngălbinești? Dacă tu voești poate a fi ambicios, eu nu te împedec, însă numai în scop de a ajunge la aceiași înălțime cu el, iară nici de cum spre a-l pogori pe dânsul de acolo; nu cu scop de a-l înjosi, ci spre a te ridica și tu la aceiași înălțime, și să arăți aceleași virtuți ca el. Aceasta este o invidie frumoasă, de a imita pe altul, iară nu de a război, de a nu fi scârbit pentru binele altora, ci a te neliniști pentru relele tale proprii, ceia ce invidia face cu totul din contră, căci cel stăpânit de această patimă, de propriile sale păcate nu se îngrijește de loc,

iară pentru binele străinilor el se topește de ciudă.

De aceea vă rog, ca părâsind această cale rea și primejdioasă, să ne întorcem spre acea invidie nobilă numită gelozie sau râvnă, căci o asemenea invidie este mai înflăcărată decât orice foc puternic și din ea izvorăsc bunurile cele mai mari. Astfel și Pavel povățuia spre credință pe cei dintre Iudei zicând: „Că doară ași face trupul meu să râvnească, și să măntuesc pe vreunul dint'ânșii” [Rom. 11, 14]. Cel ce râvnește

sau invidiează așa feliu, după cum voia Pavel, nu se scârbește când vede pe un altul făcând progres, ci când se vede pe sine rămas în urma celuiia. Nu așa însă face și zavistnicul, ci când vede pe altul făcând bine atunci el se neliniștește și scârbește, și întocmai ca și un trântor, se desmeardă la durerile și nenorocirile străine, iară el nu se încearcă de a ridica nici odată pe aproapele, ci din contră, plânge de ciudă când vede pe altul ridicat, ba încă face totul spre a-l doborî cu desăvârșire.

Deci, cu ce oare am putea compara această patimă? Deopotrivă mi se pare a fi cu un măgar leneș și îngreuiat de grăsimea trupului, care ar fi înhamat cu un cal ager și zburător, și care nici el n'ar voi să se miște, în același timp și pe tovarășul lui l-ar trage în jos prin greutatea trupului său. Intocmai așa și zavistnicul, ca să se izbăvească de acest vierme primejdios și profund, nimic nici nu se gândește și nici nu se încearcă a face, ci toate le face ca și pe cel ce zboară cătră ceru să-l împedec și să-l doboare, făcându-se prin aceasta un râvnitor neîntrecut al diavolului. Că și acela văzând pe om în raiu, nu numai că nici el nu s'a încercat de a se schimba din apucăturile sale, ci facă a făcut toate chipurile ca și pe acela să-l scoată din raiu.

Acestea știindu-le, iubitorilor, să fugim de invidie sau pizmă. De ce pizmuești? Spune-mi. Că fratele tău a primit vre-un har? Dară dela cine l-a primit? Spune-mi, oare, nu dela Dumnezeu? Așa dară tu prin aceasta îți îndrepti supărarea și năcazul contra Aceluia care a dat acel har.

Să rugăm, deci, pe iubitorul de oameni Dumnezeu, pe noi să ne ferească de a cădea în jacea boală, care este mai vătămătoare decât orice ofiță ca astfel imputernicindu-ne să putem a sfârși cu bine și lupta de față, în același timp și de cununile viitoare să ne învrednicim.

A ieșit cartea cu Fiul cel perdat.

A ieșit din Tipografia „Oastea Domnului” cartea cu Fiul cel perdat. Una din cele mai mișcătoare chemări ale Dumnezeirii este pilda cu fiul cel perdat. Cu ajutor dela Domnul de sus, am tâlcuit pe larg această pildă, punând în tâlcuirea ei chemări, icoane, pilde, poezii, cântări și tot ceea ce ne-a arătat Duhul sfânt a fi bun pentru oprirea celor perduți din calea pierzării și întorcerea lor „acasă”.

O recomandăm tuturor creștinilor ca pe o carte de trezire și de întărire sufletească. Ostașii Domnului vor avea și în cartea aceasta un mare și prețios ajutor în pescuirea cea sufletească. Cetiți această carte și veți vedea înși-vă ce cuprinde.

Cartea are și 22 preamuroase chipuri și costă 15 Lei. Desfăcătorilor noștri li se dă rabatul cuvenit.

Cetiți și răspândiți pe tot locul această carte de suflet mișcătoare!

Oastea noastră crește.

Cucernea părinte sufletească! Cu lacrimi de cântă mă apropin și eu greșită și păcătoasă la picioarele Domnului Isus, și-l rog să mă ierte și să mă primească sub scutul său și atunci voui zice și eu căci Domnul o lumina mea și Mântuitorul meu de cine mă voi teme, el este scutul meu și adăpostul meu de cine mă voi înfricoșa.

Deci vă rog a mă înscrie și pe mine ca ostaș în Oastea Domnului Isus.

Maria Nagy, Deva.

Prea cucernice părinte sufletească! M'am hotărât să intru și eu în Oastea Domnului, că sunt un june tânăr și totuși foarte mult am păcătuit, dar de astăzi înainte mă las pentru todeauna de cele șapte păcate de moarte și voesc să lapț și să sufăr ca un bun ostaș al lui Hristos.

Deci vă rog cucernice părinte să mă înscrieți și pe mine în Oastea Domnului.

Mitrofan Muntean, Vatra-Dornei
Bucovina.

Cucernea părinte sufletească! Subsemnați, cetind și noi cartea despre Oastea și Lumina Sateilor, iar unii cari nu știu cetti, ascultând dela cei ce știu și cotească multă învățătură și lumină. Apoi mai auzind, vestindu-ne chiar și cu graiul din partea ostașilor din Bornea, cari vin la noi tot meron în căutarea de frați despre Isus cel restiguit, cari ne-a răscumprat cu un preț mare precu a sico Apostolul, căruia trebuie să i slugim, fiindcă ne-a răscumprat cu sângele Său.

Oh! Scumpul nostru Mântuitor, curățește-ne și ne spală cu scumpul sângele Tău, de toate păcatele și ne învrednicește să stăm deasupra Ta, când vei veni cu mărire multă, ca să judeci lumea. O Mântuitorule primește-ne și pe noi, ca pe tâlharul ce pe cruce în ceresea Ta Oaste. Amin!

Grose Teodor, Ile Floare, Vereș Savets, Sturz Mria, Maria Costea și Floarea Nogra, toți din comuna Valea-neagră-de-Criș (jud. Bihor).

Multe spun gazetele.

Multe spun gazetele
Că nis grele zilele
-- Oare așa va fi?
Mai grele-s păcatele
Cari ambrăsc zilele
-- Cred că n'oi minți.
Mulți din oamenii cu carte
Dela cari aștepti dreptate
-- Nus la locul lor.
Sunt prea mulți pentru busunar
Orice le spui sun 'uzadar
-- C'asași firea lor.
Deci trebus măturiți
Toți cei ce-s necurați
-- Ca să avom pace.
Tara noastră cea mănoasă
Ar putea fi mai bănoasă
-- Dacă s'ar griji
Banii care li plătim
Cu sudoare și cu chin
-- Spre a-i chivernisi.
Se duc banii cu gramada
Rămăno goală ograda

-- Și suntem săraci.
Ne uităm și ne 'ntrebăm
-- Și la urmă observăm
-- Că mergem ca racii.
Dacă părinții is nedrepti
Dela fili ce să aștepti
-- Să abă dreptate.
Și ei curând s'or stricia
Și de rân s'ar apuca
-- Cu urâte fapte.
Toate merg pân la un timp
Câte fraude s'au făcut
-- Cu ochii le-am petrecut.
Dar când sacu s'a umplut
Și nu poți vedea la fund
-- Nu e de glumit.
Așteptăm cu nerăbdare
Să se facă îndreptare
-- Banii să se îngrijască.
Nu mai putem suferi
Meren a se jefui
-- Banii țării noastre.
Nicolae Cimpoș, Sadu-Sibiu.

Dreapta învățatură de credință-și de viețuire creștină — și rătăcirile vremurilor noastre.

De Arhim. P. Morușca.

Ce-i biserica?

Când auzi, sau citești acest cuvânt: biserică, — gândul ți se duce îndată la zidirea mare și frumoasă din mijlocul satului.

Dar cuvântul Biserică mai are și înțelesul de adunarea creștinilor, legați în reolaltă prin aceeași credință. Despre această adunare a credincioșilor e vorba în Faptele Apostolilor [c. 11 v. 22]... „a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim"... Această societate, încheșată în numele Său, o înțelege Domnul, învățând despre îndreptarea frățască... iar de nu-i va asculta pre ei, spune-l soborului [Bisericii]... [Mat. 18, 17]. Și în acest înțeles spune sf. Apostol Corintenilor: „voi sunteți Biserica Dumnezeului celui viu”.

Spre deosebire vom scrie, de câteori e vorba de biserică-zidire, cu *b* mic, și cu *B* mare, când este a se înțelege adunarea sau societatea creștinilor de aceeași credință ortodoxă.

Acum vom scrie aici despre biserică zidită de mână omenească și apoi vom veni la Biserica, întemeiată de Domnul Hristos, al cărei cap El este [Efes. 4, 15; 5, 23—32] și despre care spune: „iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Mat. 28, 20].

Și pe unde mai sunt vechi bisericuțe de lemn, ori biserică smerite, apucate din vremuri bătrâne, ele totuși se ridică deasupra altor case și clădiri, măcar prin turnul lor înalt. Zidirile acestea, făcute altfel decât toate celelalte, dintr-o așezare de oameni, slujesc un anumit scop deosebire.

Aici ne adunăm la rugăciune obștească și la slujbă

dumnezeiască. Aici primesc taina sf. Botez copiii, ca și ori cari necreștini, cari vor să între în turma lui Hristos. Aici primește binecuvântare cerească însoțirea bărbatului cu femeia, prin sf. taină a Nunții. Aici asistăm la jertfa cea fără de sânge a Domnului, pentru mântuirea noastră, în sf. Liturghie și ne împărtășim cu Hristos în sf. Cuminecătură. Aici se petrec cele mai însemnate ceasuri ale vieții noastre sufletești și religioase. Și de aici pleacă, pe drumul de veci, creștinul care și-a trăit viața în legătura bisericii.

Este casa tuturor și a nimănui. Adică totuși este a cuiva. Este casa lui Dumnezeu, *Tatăl nostru*, al tuturor și în casa Lui ne adunăm ca niște fiii în casa părintească.

Casa lui Dumnezeu „casă de rugăciune” o numește însuși Domnul [Marc. 11, 17; Ioan 2, 16] și este „lăcaș sfânt” [Efes. 2, 8]. „lăcașul Domnului” [II Paralip. 29, 6] „scaunul lui Dumnezeu” [Iezechiel 43, 7] „biserică lui Dumnezeu” [Apoc. 11, 19], „sfânta biserică” [Psalm

78, 1] „biserică care sfințește” [Mat. 23, 17].

„Au locui-va cu adevărat Dumnezeu cu oamenii pe pământ? De vreme ce cerul și cerul cerurilor nu sunt destule Ție, cum va fi casa aceasta, pe care am ridicat-o eu?” se întreabă înțeleptul Solomon, în rugăciunea sa, când a isprăvit marelui templu, biserica din Ierusalim [II Paralip 6, 18].

Cum devine o zidire făcută de mâini omenești, casă lui Dumnezeu, „sfântă și neprihănită” [Efes. 5, 27]? Prin sfințirea săvârșită de episcop, prin multele lui rugăciuni stăruitoare, prin stropirea cu apă sfințită și prin ungerea cu sf. Mir: „și casa se umple de norul slavei Domnului”, ca și odinioară biserica lui Solomon. Frumoasă și înălțătoare este sărbătoarea sfințirii unei biserici. [Citiți în Legea veche despre sfințirea bisericii lui Solomon, II Paralip c. 5].

Dar mai ales se sfințește o biserică prin ființa de față a Domnului nostru Isus Hristos, în trup și sânge, sub chipul pâinii și a vinului de pe sfântul altar, în potirul, din care ne cuminecăm și în chivotul, unde se păstrează sf. Cuminecătură pentru bolnavi și pentru împărtășirea grabnică a celui ce n'a putut fi de față la sf. jertfă. De aceea sfințirea săvârșită de episcop, ori de un împuternicit al său, îi urmează îndată sf. Liturghie, în noua biserică.

Insuși Dumnezeu a poruncit să l-se facă Lui lăcaș pe pământ, Cortul Mărturie: „Și vei face mie lăcaș sfânt și mă voi arăta între voi” [Efes. 2, 8]... „și vă sculați și zidiți biserică Domnului Dumnezeului vostru, ca să băgați

sicriul Legii Domnului și umelteți cele sfinte... în casa, care se va zidi în numele Domnului” [I Paralip. 22, 19]. Tot la porunca Domnului a zidit Solomon, în locul tatălui său David, biserică măreață, ca să se cheme acolo numele lui Dumnezeu, să asculte Domnul rugăciunea lui și a poporului său, care se va ruga în locul acesta: „și tu o să ascuți din locul lăcașului Tău din cer și să auzi și milostiv să fii” [II Paralip. 6, 8—21].

În legea nouă, Domnul nostru Isus Hristos n'a dat poruncă să l-se zidească biserică. Dar adevărat este că s'a dus adeseori la biserică din Ierusalim, s'a rugat și a învățat acolo, zicând lor; „au nu este scris: casa mea, casă de rugăciune se va chema” [Mat. 11, 15—17]. Și străbătând Galileea învăța pe popor în sinagogi, propovăduind Evanghelia mântuirii, [Mat. 4, 23]. Plătește chiar darea pentru biserică din Capernaum [Mat. 18, 24—27]. Iar înainte de înălțarea Sa la cer a poruncit ucenicilor Săi să nu se depărteze de Ierusalim, iar „ei erau în toată vremea în biserică, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu” [Luc. 24, 53]. Tot așa au continuat ucenicii să vină la biserică și să se roage [Fapte 22, 17, 24, 11—12]. În aceleași biserici se adunau creștinii, la început, în toate zilele, așteptând cu un cuget în biserică” [Fapte 2, 46].

Numai când s'a pomenit prigoana aspră asupra lor, din partea Iudeilor, nu s'au mai putut aduna la rugăciune și la „frângerea pâinii”, în bisericile iido-vești, ci prin case și prin ascunzișuri, în peșteri și în păduri.

Bisericilor ortodoxe li se ia pământul

și li se dă ungorilor și catolicilor — ascultați ce poate face conștientismul în politică.

Primum următoarele: On. director! Ca toată lumea românească să știe cum se împarte dreptatea și cum se respectează legile țării sub guvernul „dreptății și legalității” și cum se propagă „pacea între frați” vă voi servi de astă dată cu următoarele fapte:

Comisia agricolă Regională din Huedin jud. Cluj compusă în vremea din urmă din ieziți catolici uniți — preoți și mireni — s'a năpăstuit asupra satelor și bisericilor ort. române cari s'au înfruptat cât de cât de ceva pământ prin legea ref. agr. și puținul pământ ce l-au primit din grația și mila guvernelor trecute acum după câțiva ani de folosință și neconturbați de nime, îl trece simplu în stăpânirea bisericilor și satelor catholice unite.

Astfel nu de mult o comună gr. cath. puternică și bogată văzându-se la „putere” a cerut exproprierea unui teren de pășune a unei comune sărace ort. rom. care teren forma proprietatea foștilor iobagi și Comisia Agricolă compusă din elemente de mai sus era foarte aplicată ca să împlinescă cererea, dacă proprietarii erau oameni slabi.

Un alt caz mai recent și mai revoltător e că această comisie a avut curajul și obraznicia ca dela o biserică ort. rom. să-i răpească un teritor de 7 jugăre abia primit prin ref. agr. și să-l distribue unui ungar ca despăgubire pentru terenul expropriat dela acesta și pe care s'a zidit biserica gr. cath.

Terenul expropriat dela ungar în acest scop abia face

1/2 jug. și comisia de expropriere de atunci l-a estimat la prețul de 4000 Lei pe când terenul răpit dela biserica ort. rom. valorează cel puțin 100000 Lei. Nu înțelegem de unde atâta dragoste ce o arată această On. Comisie față de un ungar, pe care îl înzestrează atât de bine? și nu înțelegem, de când și până când bis. ort-rom. săracă cum

e, ar fi obligată să înzestreze o biserică gr. cath. care de veacuri s'a bucurat de tot felul de privilegii și care s'a împărtășit din belșug prin legea ref. agr?

Și toate acestea precum și altele asemenea acestora se întâmplă sub guvernarea „dreptății și legalității” și sub devisa „pace între frați”...

Un abonat al foii.

În Oastea Domnului au mai intrat:

Ioan Tatu a Iacobi, com. Târcăuța, (jud. Bihor).

Ion Ciocania și soția Frosina Săliștoan, Săliștea de sus (jud. Maramureș).

Miron Abrudan cu părinți: Abrudan Teodor cu soția Copil Floare, Abrudan Șofron cu soția Antița Blaj, Blaj Ioan cu soția Durla Catalin, Durla Vasilin cu soția Codrean Mărie, Miron Blaj cu părinți: Ioan Blaj cu soția Maria Popa, toți din com. Căbești (jud. Bihor).

Mașca Raveică, Căbești, (jud. Bihor). Petre Deaconescu, com. Cernadia, (jud. Gorj).

Dumitru C. Fotache, com. Zarăști, (jud. Putna).

Ion alui Vasile Cornea, com. Vicov de sus, jud. Rădăuți (Bucovina).

Pr. I. Lungu, Gh. G. Anghel, Gh. I. Nesgu, Gh. Petruche, Ion P. Olaru, Const. I. Păduraru, Gh. C. Bută, Nec. Chiriac, Gh. V. Popa, Ioan Oancea, Nec. N. Păduraru, toți din com. Ruptura (j. Roman).

Pr. Gh. Meica. I. V. Tănase, Vasile Lopea, Gh. N. D. Tapalagă, Nec. Anghel, toți din com. Cărlă, (jud. Roman).

Maria Hățăgan I George, com. Oarța de sus (jud. Alba).

Muj. Nușin, Batia Dumitru și Rad Gheorghie, din com. Basoaiu-mic, (jud. Maramureș).

Urda Nicolai, tâmplar, com. Vișeu de jos, (jud. Maramureș).